

Enguany he realitzat les pràctiques de l'últim curs d'Educació Infantil a la guarderia Mi Casita, ubicada a la ciutat de Helsinki, Finlàndia.

Mi Casita es tracta d'una guarderia espanyola destinada a nens i nenes d'entre 1,5 i 6 anys d'edat dividits en cinc grups diferents en funció de la seva pròpia edat: el grup dels "ossets", en el qual hi ha dos grups en aquest mateix, un grup amb tres infants d'entre 1'5-2'5 anys amb el seu tutor corresponent i un altre grup que consta de sis nens i nenes que tenen 3 anys també amb la supervisió del seu propi professor; els "esquirols", amb un grup de sis nens que tenen 4 anys i un altre grup de sis menuts que tenen 5 anys amb professors diferents encara que es coordinen en la gran majoria d'activitats realitzades; i finalment el grup de les "Girafes", el grup de preescolar en el qual em trobo durant el meu període de pràctiques on es troben onze nens i nenes que tenen ja 6 anys o els compleixen durant el curs amb una única mestra.

És important tenir en compte que la guarderia està dirigida tant als nens de parla espanyola com finlandesa, així com també a nens de diferent llengua nativa, ja que la finalitat dels cuidadors del centre educatiu és que els seus alumnes tinguin l'oportunitat d'aprendre el màxim nombre de paraules possibles en llengua espanyola. No obstant, és important tenir en compte que malgrat tractar-se d'una escola espanyola, aquesta es troba situada a Finlàndia, motiu pel qual hi ha molts hàbits i metodologies de treball que, com a noia espanyola, m'han sorprès i als quals m'ha costat una mica acostumar-me. Realment, el que més m'impacta és la forma tant diferent que tenen d'entendre l'educació respecte a nosaltres.

Per començar, cal tenir en compte que als docents de les guarderies finlandeses solament se'ls exigeix 4h lectives dins del centre educatiu, en les quals s'ha d'afegir el temps de parc (patís); els descansos que se'ls dóna habitualment havent dinat per a que puguin jugar lliurement a l'aula i el temps que s'utilitza per menjar (dinar i berenar).

Per començar, cal tenir en compte que als docents de les guarderies finlandeses solament se'ls exigeix 4h lectives dins del centre educatiu, en les quals s'ha d'afegir el temps de parc (patís); els descansos que se'ls dóna habitualment havent dinat per a que puguin jugar lliurement a l'aula i el temps que s'utilitza per menjar (dinar i berenar).

Tanmateix, la seva planificació escolar està dividida en diferents matèries, tenen totalment un altre ritme de treball i dediquen molt més temps a aspectes als que nosaltres no donem tanta importància. En primer lloc, m'he adonat que generalment les assignatures que s'imparteixen a l'aula fan referència a blocs que corresponen a la didàctica de la pròpia expressió, com ara, la música o el taller d'arts plàstiques, entre els més destacats. I en segon lloc, la major part d'activitats es plantegen de forma lúdica, com si la principal finalitat del docent en aquest cas no sigui

promoure l'aprenentatge dels seus alumnes, sinó més aviat apropar-los el gust per l'aprenentatge i gaudir del que els transmet juntament amb els seus companys. Però evidentment, el funcionament d'aquesta escola ve donada per una clara explicació. A Finlàndia no s'entén per escola al lloc on va el nen prèviament als 7 anys, sinó que en aquest cas es parla de guarderia. D'aquesta manera, existeix llibertat per part de les famílies en decidir si volen portar els seus fills a les guarderies abans d'aquesta edat, moment en el qual obligatòriament comencen l'escola. Per aquest motiu, es segueix un ritme de treball molt més lent a la guarderia i, alhora, la major part de les activitats que es desenvolupen són lúdiques perquè els nens i les nenes encara no tenen l'obligació d'aprendre cap contingut concret, tot i que a preescolar és aconsellable per a facilitar el seu traspàs i afavorir la seva adaptació.

No obstant, m'he adonat que la dinàmica escolar no és l'única responsable d'aquesta situació, sinó que també ve acompanyada d'una mentalitat molt diferent per part de la població que especialment he pogut observar en els més petits. Per una banda, he observat en ells una gran solidaritat i empatia respecte als seus companys, i per altra

banda, una actitud de justícia i de sinceritat que forma part d'ells mateixos. Per tot l'exposat, crec que l'èxit educatiu d'aquest país és degut a un canvi de mentalitat, un canvi de mentalitat necessària a la societat espanyola per poder fer front a la nostra realitat amb major eficàcia.